

ДА ЖИВЕЕМ В УВЕРЕНОСТ

Текст: „В страха от Господа има силна увереност“ (Притчи 14:26)

В днешно време много се говори за вяра. Старата евангелска истина: **„Праведният ще живее чрез вяра“** е станала клише; модерен начин на изразяване сред вярващите от всяка деноминация, дотолкова, че чак смисълът остава на заден план.

Когато говориш с някого, с цел да коригира поведението си, в повечето случаи, вместо да се замисли над казаното, братът или сестрата „отвърща на удара“ – **„Праведният ще живее чрез вяра...“** - не чрез дела, но писано е също: **„чрез дела се оправдава човек, а не само чрез вяра“ (Яков 2:24)**. Когато видиш, че някой постъпва прибързано и неразумно и го предупредиш, той гордо ти заявява: **„Праведният ще живее чрез вяра... Аз направих изповед на вяра. Ще успея!“**, но също е писано: **„Благоразумният предвижда злото и се укрива, а неразумните вървят напред - и страдат“ (Притчи 27:12)**. Или когато някой е болен, но продължава да упорства и да не помага по никакъв начин на тялото си, защото е писано: **„Праведния чрез вяра ще живее...“**, но писано е също: **„никой никога не е намразил своето тяло, но го храни и се грижи за него“ (Ефесяни 5:29)**.

ВЯРАТА, ИЗПОВЕДТА НА ВЯРА И УВЕРЕНОСТТА

Вярата ни е дар от Бога. Ние не можем да самогенерираме вяра у себе си. Ако не можем да я произведем дори за себе си, то е сигурно, че не можем и да я генерираме у другите. След като виждаме колко безсилни сме (**„когато съм немощен, тогава съм силен“ 2 Коринтяни 12:10**), идва моментът да запитаме Бога – е как тогава става така, че някой да повярва? **„проповядвах и на юдеи и на гърци покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос“ (Деяния 20:21)**.

Бог ни дарява вяра, когато се покаем от греховете си и пожелаем да живеем с Него завинаги. Може би в началото не си много сигурен дали има Бог, но си казваш, ако има, искам да съм с Него. Искам да Го познавам. И Той не закъснява със Своите дарове.

Като разбрахме от къде идва вярата, то със сигурност можем да кажем, че вярата не идва от изповедите на вяра. Някои ползват изповедта като средство за самовнушение и компенсиране на вътрешната неувереност. Това не работи. По простата причина, че е сбъркан редът. Т.нар. „изповед на вяра“ е всъщност изповед от вече съществуваща вяра и пребъждане в увереност.

Истинската цел на вярата ни в Бога е постигане на увереност. „Правдата ще издействува мир; и сетнината на правдата ще бъде покой и увереност до века“ (Исая 32:17). На света му липсва увереност. Хората живеят в блудство, но не се женят, защото са неуверени в изхода на брака. Много бебета биват абортирани, защото родителите им са неуверени в утрешния ден. Някои биват тласкани към всевъзможни грехове, унищожавачи духа, душата и тялото, по простата причина, че не знаят колко им остава да живеят. Неувереност. Това е печатът, с който е белязан този свят. Ние не сме от него, но сме в него, за да види светът нещо чудно – човеци, живеещи в увереност!

НАДЕЖДАТА И УВЕРЕНОСТТА

Всеизвестното определение за вярата е: **„А вярата е даване твърда увереност в ония неща, за които се надяваме, - убеждения за неща, които не се виждат“ (Евреи 11:1)**. Когато Библията говори за надежда, тя **няма** предвид „съмнителна вяра“. В света е прието да се казва: „надявам се“, когато не си много сигурен за нещо.

Смисълът зад думата надежда е ОЧАКВАНЕ. Дори и в българския тълковен речник срещу думата надежда е писано: „Очакване, увереност в осъществяване на нещо приятно, радостно“. Ето един

красноречив пример за това, как дяволът може да измени смисъла на най-обикновена дума, **„защото е лъжец, и на лъжата баща“** (Йоан 8:44). Така е направил и с други думи: църква, любов, семейство и т.н., но **„ние знаем неговите замисли“** (2 Коринтяни 2:11).

От къде идва надеждата? Всяко добро е дар от Бога: **„Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда“** (Еремия 29:11). И защо му е на Бог да ни дава надежда? - **„Ще бъдеш в увереност, защото има надежда“** (Йов 11:18).

Колко хубаво! Целта на вярата е да ни даде увереност. А самото очакване на нещата, в които вярваме, ни носи увереност. Вярата ти дава посоката. Надеждата материализира увереността.

СТРАХЪТ, ЛЮБОВТА И УВЕРЕНОСТТА

Започнахме със стиха: **„В страха от Господа има силна увереност“** (Притчи 14:26). Но знаем, че **„В любовта няма страх, но съвършената любов изпъжда страха; защото страхът има в себе си наказание, и който се страхува, не е усъвършенствуван в любовта“** (1 Йоан 4:18).

Очевидно е, че страха от Господа, който дава силна увереност не е оня страх, който има в себе си наказание. Този, който се бои от Господа и има силна увереност е оня, който върши правда и има очакването (надеждата) за вечен живот с Бога. В неговия страх от Господа няма очакване за осъждане, а за избавление. Сам Исус ни каза: **„бойте се от Онзи, който, след като е убил, има власт да хвърля в пъкъл, Да! казвам ви, от него да се боите!“** (Лука 12:5). Това е здравословният страх, за да бъдем покорни на Бога. Това не е оня страх, който изпитват бесовете, които вярват и треперят.

И още Исус ни каза: **„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“** (Йоан 14:15). Спокойно можем да кажем, че в покорството няма страх, но съвършеното покорство изпъжда страха... ПОКОРСТВО. Не просто подчинение. Покорството има в себе си кротост, докато подчинението е по-скоро скриване за известно време на вътрешния бунт. Овцата може да бъде само покорна, подчинението е за непокорните. Подчинението предполага насилие. Един ден всяко коляно ще се преклони и всеки език ще изповяда, че Исус е Господ. Но това ще е въпрос на подчинение, не на покорство. Въпрос на насилие, не на любов. И тъй, покорството от любов ни избавя от страха, в който има наказание, за да останем само със страха от Господа, в който има силна увереност. Не е добре да се избавяме от този вид страх, защото той е начало на мъдростта. Никога не бива да оглупяваме дотолкова, че да си мислим, че Бог няма да ни накаже за греховете ни, защото сме „Негови чада“.

Страхът от Господа – това е Господният страх, а всичко Господно трябва да пребъде с нас до века. В него има увереност. Страхът, в който има неувереност, несигурност и осъждане, не е от Господа - той е дяволски страх. Той е страхът на непокорните. Страхът на тия, които чувстват, че един ден ще бъдат подчинени, въпреки волята им.

Страхът от Господа ни е нужен, за удържим докрай нашата увереност – да живеем в увереност до самия край (Евреи 3:14).

В заключение ще резюмираме:

1. *Вярата ни дава посоката, където е скрита нашата надежда.*
2. *Надеждата ни носи увереност.*
3. *Страхът от Господа осигурява нашето пребъждане в увереност.*

Нека да станем и да се молим! Господи, ние те обичаме и желаем да живеем с Тебе завинаги. Благодарим ти за надеждата за вечен живот, която си ни дал, в която нашата вяра се закотвя и която ни носи увереност. Пази сърцата ни да не се отклоняват, а да се боят от Тебе и да пазят Словото Ти.